

006 HOLA, SÓC WOK, EL DRAC

Fa molt de temps, en les profunditats de la terra, va quedar colgada l'última resta d'una estirp de dracs. Aquells dracs de tots el contes, de quan érem més petits, que motivaven la nostra felicitat i estimulaven les nostres pors.

Un ou, de mides considerables, va quedar dipositat entre les humitats calcàries d'una cova inescrutable.

Van passar molts, molts segles fins que, tot un seguit de terratrèmols, remogueren el món profund de la terra. La situació i les condicions de l'ou de drac el van conservar, inexplicablement, durant tot aquell temps.

El gran ou de drac, ara en un indret més calentet i propici per a la incubació, començà a trontollar i, de la closca escardada, va sorgir, poc a poc, un petit caparronet d'un verd indescriptible. Quan ja tenia mig cos fora, la clotxa va començar a vacil·lar i, rodolant, rodolant, va caure en un toll fangós.

El petit drac, s'aixecà atordit i es tocà instintivament el caparronet on hi trobà dos bonys iguals, que serien propis de la seva estructura natural, i un tercer que li feia mal quan se'l palpava: aquest segur que era fruit de la topada.

Es va desempallegar de la resta de la closca i sortí, amb certa dificultat del toll de fang.

Descobrí que tenia un llom arrodonit del que sorgia, en l'extrem, una divertida cua, no gaire perllongada, que tenia al final una bola un xic allargada; podia fer amb ella tots el moviments que volgués i es veia forta i resistent.

Es passà de nou les urpes pel cap adolorit i quan les lliscà pel coll, s'adonà que tenia unes ales petites i enjogassades que no paraven de moure's.

Quan ja semblava una mica recuperat, va seguir la trajectòria del rierol subterrani fins que va veure una claredat molt, molt lluny...

Ja caminava amb més agilitat quan sortí de la gruta per un forat diminut. S'adaptà amb poca dificultat a la llum exterior i continuà per un sender una

mica tortuós fins a una esplanada en la que es trobava un camió ple d'eines que recollien el treballadors que ja havien acabat la seva jornada.

El drac pujà i s'arraconà darrere uns sacs de runa. El camió es posà en marxa i va haver d'arraulir-se i agafar-se ben fort pels sotracs que feia el vehicle.

Al cap d'una estona, arribaren a un edifici gran i vell on els operaris descarregaren alguns sacs . Per poc pega un xiscle quan li van treure el material que l'ocultava i es topà amb la cara del treballador. Es quedà completament immòbil i aterrat quan es va veure descobert...

Però el conductor i el seu acompanyant no el veien. No s'avenia a la idea que fos invisible, però li semblà una magnífica condició per a poder sobreviure.

Es feia fosc quan arribaren a la ciutat. Van deixar la camioneta dins un magatzem espaiós , de sostre molt alt i ple de ferramentes de tot tipus, algunes completament rovellades .

Es movia amb molta cura per no ser descobert fins que recordà que no el podien veure.

Sortí d'allí i caminà durant hores pels carrers de la població, gaudint de tot el que veia i del fet que ell no era visible pels altres.

Sobtadament, va notar la necessitat instintiva de menjar alguna cosa. Es dirigí cap a un carreró fosc , amb contenidors plens de les deixalles dels restaurants del carrers del voltant.

Més de mitja dotzena de gats estripaven les bosses de restes de menjar. Ell es va apropar amb certa recança , aspectant per la possible reacció dels felins; però aquests, si bé en un primer moment es van aturar com pressentint un ésser estrany , van continuar la seva feina i van deixar que es pogués alimentar tranquil·lament .

Satisfeta la seva necessitat primària de nodrir-se, sortí d'aquell carreró i anà per les vies principals, ara completament desertes. De sobte, es va veure reflectit en el vidre d'un dels comerços d'aquell carrer; la seva carona, verda i amb lluentors daurades, mostrava una aparença de sorpresa.

Per damunt del seu cap es veien unes lletres gravades al vidre, molt grans i formant una corba :WOK. Ja ho tenia, aquest seria el seu nom. Era, des d'aquell moment, el Drac Wok.

Després de caminar molta estona, es trobà enmig d'una urbanització situada a les afores de la ciutat: les cases tenien un jardí al voltant i la majoria amb gossos de guàrdia. En trià una que no mostrava signes de tenir cap tipus de mascota i decidí que dormiria aquella nit sota el porxo, arraconat al costat d'uns matolls molt ben cuidats.

S'adormí pensant en aquell dia, el primer de la seva vida i...com...com serien els altres?

Es despertà amb el soroll del forrellat de la porta i el seu instint fou amagar-se ràpidament. De sobte pensà que ningú el podia veure, no sabia ben bé per quina raó, cap tipus d'animal el veia.

Entrà tranquil·lament i es passejà satisfet, ufanós i un xic superb, per totes les estances.

Ho havia decidit: es quedaria a viure allí per sempre, allò li agradava i...

- no sabia encara el que li esperava -.

Entrà en una habitació, àmplia i plena de llum i decidí que aquell podria ser el seu proper habitatacle. De sobte, va veure assegut al terra, envoltat amb moltes joguines en desordre, un noieta que, obsessionat, feia girar les rodes d'un cotxe.

Encuriosit, es va posar davant d'ell i aquest ni s'immutà. Es disposava a cercar una altra cambra per a ell sol, pensant que, com els altres humans, aquest tampoc el veia, però el nen allargà la mà i tocà el morro de Wok un cop, un altre i un altre...

Wok i el noi s'entien bé i fins hi tot reien junts. El drac intuïa que alguna cosa resultava diferent en aquell nen perquè era l'únic que el veia.

Més tard, escoltant les converses dels adults, va trobar la raó de tot.

La mare del nen entrà a l'habitació i cridà en veure el que feia el seu fill:

-Jan!...Jan!...què fas fill?...

El drac s'espantà. La mare no el veia, no tenia ulls més que per al seu nen que semblava relacionar-se amb un amic imaginari al que es dirigia amb coherència i li deia Wok. Va cridar al pare i els dos estaven entusiasmats amb els sorprenents avanços del seu noi.

Per la tarda va arribar la terapeuta del xicot i després d'observar-lo i treballar amb ell ho comentà amb els pares: no sabia com però en Jan havia creat un amic imaginari en el seu món particular de criatura amb la síndrome d'autisme al que anomenava Wok , amb qui jugava i atenia amb certa normalitat. Per primer cop el nen parlava i seguia una conversa amb fluïdesa. Això els feia tenir certes esperances...

Wok acompanyà Jan a la seva escola, on tots els nois el podien veure i, després dels primers moments de dubtes i recança el consideraren un amic.

En aquella escola ,especial per a infants autistes, no havien vist mai una situació semblant, no la podien explicar, però sí veien els bons resultats.

Wok llavors ho va veure tot clar: ell era la criatura, vinguda d'un món fantàstic, que , introduint-se en un altre món, l'univers dels autistes, aportava un bri d'esperança.

Marta Pitarc